

РЕШЕНИЕ

№ 13832

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2789** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.45г от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Б. Б.- гражданин на Република Турция срещу Решение РПЗТ-12/26.02.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният настанил оспорващия в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за международна закрила.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че решението е издадено в писмена форма, но при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила и най- вече на нормата на чл.35 от АПК и оспорващият не е уведомен за започване на производството за да може да упражни правото си на участие в него. Твърди се, че решението не е мотивирано и от него не може да се направи извод въз основа на какво е направен извод, че същият ще се укрие. Посочва се още, че такова задържане противоречи на нормите на ЕС и на българското законодателство. Иска се отмяна на решението и освобождаването на чужденеца.

В съдебно заседание, оспорващият- Б. Б. редовно и своевременно призован, се явява и с помощта на преводач от турски език поддържа жалбата на заявените основания. Жалбата му се поддържа от адвокат И., редовно упълномощен, който желае решението да бъде отменено..

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед рег.№ ПАМ-65/12.02.2025 година на Началник ГПУ- С. е наложена ПАМ-„Връщане до страна на произход“- Турция на лицето Б. Б. [дата на раждане] без документи за самоличност.

На 18.02.2025 година оспорващият депозирал Молба за закрила до ДАБ към МС на РБ.

На 21.02.2025 година Директор на Дирекция „ Миграция“ депозирал Докладна записка до Председател на ДАБ към МС на РБ, в която посочил, че във връзка с извършени нарушения на българското законодателство със Заповед рег. № 4536/ПАМ-65/12.02.2025 година на Началник ГПУ- С. на основание чл.41, ал.1 т.3 от ЗЧРБ на турския гражданин Б. Б. е наложена ПАМ-„Връщане до страна на произход“-Турция, притежаващ документ-турско Свидетелство за управление на МПС, като на 12.02.2025 година със Заповед на Началника на ГПУ- С. същият е принудително настанен в СДВНЧ – Любимец, а чужденецът е заявен за реадмисия, която следва да бъде изпълнена незабавно след отпадане на пречките, а съгласно Справка от ГПУ- С. срещу чуждия гражданин е образувано Досъдебно производство- БП-45 по чл.279 от НК и престъпление по чл.316, във връзка с чл.308, ал.2 от НК, и във връзка с възможността чужденецът да се укрие и възпрепятства извеждането му е отправено искане чуждият гражданин да бъде предаден и настанен в помещение от затворен тип на ДАБ.

На 26.02.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № РПЗТ-12, с което настанил в помещение от затворен тип оспорващия до отпадане на основанията или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

Решението е връчено на оспорващия на 26.02.2025 година и е запознат с текста му на език, който владее.

В хода на съдебното производство е представено Решение №УП-ОК-4/17.03.2025 година на Интервюиращ орган, с което е отхвърлена молбата на Б. Б. за предоставяне на международна закрила.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение № РПЗТ-12/26.02.2025 година на Председател на ДАБ при ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС, на когото нормата на чл 45в предоставила правото да настани в център от затворен тип чужденец, при наличие на предпоставките, визирани в нормата на чл.45в и сл. ЗУБ. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства, се установява, че М. Т. е заемала длъжността- Председател на ДАБ към МС на РБ към момента на издаване на решението, а и по делото се съдържат доказателства в този смисъл.

Решението отговаря на изискванията за форма, като в него има мотиви относно това защо и въз основа на какво административният орган е взел решение оспорващият да бъде настанен в ПЗТ.

Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.45в от ЗУБ. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че чуждият гражданин е преминал незаконно границата на РБ, позовал се е на приложената Докладна записка от Дирекция „Миграция“ – че спрямо чужденеца е наложена ПАМ-“ Връщане до страна на произход“- Турция, а след издаване на заповедта оспорващият е подал молба за закрила, образувано е Досъдебно производство БП№45 по чл.279 от НК и за извършено престъпление по реда на чл.316,във връзка с чл.308,ал.1 от НК – задържане при опит да премине държавната граница без разрешение на надлежните органи на властта и представяйки преотстъпена българска лична карта, заявен е за реадмисия.

Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта

При издаването на Решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредбите на ЗУБ и материално- правните разпоредби.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че преди да пристъпи към издаване на Решението административният орган не го е изслушал, като е ограничил правото му на защита, защото нормата на чл.45в е специална по отношение на нормата на чл.35 от АПК и органът няма задължение да уведомява оспорващия, че ще пристъпи към издаване на решение за настаняването му в ПЗТ, още повече, че той е упражнил правото си на жалба срещу това решение.

Правната регламентация на настаняването на търсещи закрила в центрове от затворен тип се съдържа в нормата на чл. 45г. от ЗУБ (Нов - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г.)- настаняването в център от затворен тип продължава до отпадане на съответното основание по [чл. 45б, ал. 1](#)/ а това са -когато не може да бъде ефективно приложена мярката по [чл. 45а](#) и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип- за установяване или проверка на неговата самоличност или националност; за установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата за международна закрила, когато това не може да се извърши по друг начин и има опасност чужденецът да се укрие; когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред, за установяване на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила и прехвърляне на чужденеца в компетентната държава, и когато е налице опасност чужденецът да се укрие.

По аргумент от нормата на чл.45г ,ал.2 от ЗУБ Директорът на център от затворен тип, в който е настанен чужденец, търсещ международна закрила, извършва ежесечно проверка за наличие на основанията за настаняване и ги докладва на председателя на Държавната агенция за бежанците или оправомощено от него длъжностно лице. Председателят на Държавната агенция за бежанците или оправомощено от него длъжностно лице преразглежда решението за настаняване по [чл. 45в, ал. 1](#) при установяване на нови данни и обстоятелства или по искане на чужденеца, търсещ международна закрила, и се произнася с мотивирано решение в 7-дневен срок. Решението по ал. 3 може да бъде обжалвано по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#), като жалбата не спира изпълнението му. Решението на съда е окончателно. Неприклучването на производството в предвидения по този закон срок не по вина на чужденеца, търсещ международна закрила, не може да бъде основание за продължаване на настаняването в център от затворен тип. По силата на ал.6-когато по административен или съдебен ред се установи, че настаняването в център от затворен тип е незаконосъобразно, чужденецът се освобождава незабавно.

Чужденците, търсещи международна закрила, се преместват от един център в друг само при необходимост. В тези случаи се уведомяват лицата, които им предоставят правна помощ.

От своя страна чл. 45в от ЗУБ сочи, че чужденец, търсещ международна закрила, се настанява в център от затворен тип с мотивирано решение на Председателя на Държавната агенция за бежанците или на оправомощено от него длъжностно лице. Решението по ал. 1 се взема след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група. Решението по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, както и възможността за предоставяне на безплатна правна помощ и представителство. Препис от решението се връчва по реда на [чл. 76](#). Решението на органа по ал. 1 може да бъде обжалвано по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#), като жалбата не спира изпълнението му. Решението на съда е окончателно.

От доказателствата по делото се установява, че оспорващият е влязъл на територията на РБ представяйки преотстъпена българска Лична карта, срещу него е образувано Досъдебно производство по чл.279 от НК, има издадена Заповед за налагане на ПАМ-“ Връщане до страна на произход“ – Турция, подал е Молба за закрила след като е бил заловен и спрямо него има издадена Заповед за връщане и е образувано Досъдебно производство, не принадлежи към уязвима група, налице е опасност от укриване. Легално определение за сериозна опасност от укриване е дадено в §1,т.15 от ДР на ЗУБ спорде която "Сериозна опасност от укриване на чужденец" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че чужденецът ще се опита да се укрие. Такива данни може да са налице, когато чужденецът: не може да бъде намерен на разрешения му адрес, напуснал е без разрешение

определената му зона или център за настаняване, не се е явил без уважителна причина пред длъжностно лице от Държавната агенция за бежанците в изпълнение на приложена мярка по чл. 45а, нарушил е забраната за влизане в граничната зона, направил е опит да напусне или е напуснал страната, както и други данни. От друга страна, с разпоредбата на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО са регламентирани две хипотези, в които е допустимо задържане и то освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, а именно: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, С чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 е дефинирано понятието "опасност от укриване", като "наличие в конкретния случай на основания, породени от обективни критерии, които са определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие." Въз основа на делегацията по чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115, с § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ е дадена национална легална дефиниция на "опасност да се укрие чужденец с наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3", като е прието, че опасност е налице, ако с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената мярка.

Анализирайки всички събрани доказателства законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспореното Решение и настанил оспорваният в ПЗТ до отпадане на основаниято или до приключване на производството за предоставяне на закрила. Вярно, е че в мотивите на заповедта е посочено, че оспорваният се настанява в ПЗТ за установяване на фактите и обстоятелствата по молбата му за международна закрила, като също така е вярно че вече има Решение на интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ от 17.03.2025 година, но това само по себе си не води до извод, че е отпаднало основаниято за настаняване-каквото е посочено в разпоредителната част на Решението- до отпадане на основаниято. Доколкото до приключване на устините състезания не са представени доказателства за отпадане на основаниято за настаняване, то издаването на Решението на Интервюиращ орган от 17.03.2025 година по никакъв начин не води до извод, че основаниято е отпаднало.

Вярно е, че [чл. 45а от ЗУБ](#) задължава ответника да прецени дали може по отношение на лицето да се приложи по-леката мярка "задължително явяване на всеки 2 седмици", но при пристъпване към по-тежката мярка "настаняване в помещение от затворен тип" се съобразява, че първата мярка би била неефективна. Конкретно след като решението е постановено именно при наличието на опасност от укриване и до отпадане на основаниято, настаняването не е самоцелно, т.е не е постановено само защото лицето е търсещо закрила, което изрично се забранява от [чл. 45б, ал. 2 от ЗУБ, при което е налице и съответствие на акта с целта на закона- да се настаняват чужденци, търсещи международна закрила в помещение от затворен тип до отпадане на основаниято за това и когато са налице основания за настаняването им поради причина, че съществува опасност да се укрият- какъвто е процесният случай, още повече, че](#) настаняването е временно и за възможно най-кратък срок. Посоченото в Решението или до приключване на производството с влязъл в сила акт е при условията на алтернативност.

Решението за настаняване в помещение от затворен тип на търсещия закрила е законосъобразно, а жалбата е неоснователна.

Претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното на основание чл.45в от ЗУБ, вр. с чл.172 от АПК,

Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Б. Б.- гражданин на Република Турция срещу Решение РПЗТ-12/26.02.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, с което последният настанил оспорващия в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за международна закрила.

На основание чл.138,ал.1 от АПК препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл.45в,ал.5 от ЗУБ.

СЪДИЯ: